

Írta:

2013. december 29. vasárnap, 10:36

Hurrá, utazunk! Méghozzá vonattal, egészen Villányig (a kép csupán egy vasúti illusztráció). Rövid kaland, nagyobb csodák nélkül. Bár, azért valami csak történhet addig, amíg a kis piros lezötyög a vörösbor fővárosába. A Magyar Államvasutakban (MÁV), talán lehet bízni. Év végi vicces dolgokban tényleg nem ismernek tréfát a vasutasok. Mint akik nagyon nem szeretnék, hogy rajtuk ne élcelődjön senki. Azt azért nem tűrhetik, hiszen a róluk szóló furcsaságokat mindenki megszokta. Legyen az szakmabeli, vagy csak póriás utas.

Régebben az okozott szakmai gondot, hogy a pécsi nemzetközi pénztár, a főpályaudvaron később nyitott, mint a horvátországi Eszék felé tartó vonatocska indult. Számos „kifogást” próbáltak találni az esetre a felelős vezetők, csak azt az egyszerű megoldást nem vették számításba, miszerint korábban is lehetne kezdeni a külföldre érvényes jegyek értékesítését.

Most éppen nem a menetrenddel, a kocsikkal volt baj, hanem már magával az elindulás előtti procedúrával. Erre szokták mondani: ha nem látom, hallom, tapasztalom, biztosan nem hiszem el.

Az első problémát az okozta, miszerint egy hölgy egyszerre kilenc személynek szeretne volna megváltani a jegyet. Erről azonban számlát is kért, aminek nem örült az üvegfal mögött ülő

Írta:

2013. december 29. vasárnap, 10:36

munkatársnő. Győzködte az asszonyt, nem annyira fontos az a vacak papírmunka, hiszen úgyis hamarosan indul a járat (még mintegy 20 perc volt hátra a startig). Nem csalni akart a vasutas, egyszerűen nem volt kedve dolgozni! Mert utóbb kiderült, minden egyes biléta sorszámát tételesen fel kellett tüntetnie a készpénzfizetési számlán.

A galiba azonban fokozódott, mert a csapat egyik tagja – tévedésből – külön is vett még egy menetjegyet. Ezzel kilenc utasra jutott tíz utazásra jogosító dokumentum. Nosza, jött az ötlet, egyet érdemes lenne visszaváltani. Nehéz eset, kétségtelen!

Az egyik üresen tátongó ablaknál a nyűgös eladó azt mondta, csak ott lehet elintézni a dolgot, ahol kiadták a papirost. Ez mondjuk nehezen hihető, de legalább ő lerázta a feleslegesen gondokat okozó állampolgárt. Az adott helyen viszont éppen valamiért „leragadt” az ügyintézés (nyilván valaki mondjuk éppen vásárolt egy jegyet, ami összezavarta a rendszert).

Erre a mellette lévő helyszínen folytatódott a kisebb kalamajka. Mert ott a bakterek szemefénye azt mondta, az indulásig (jó 8 perc), már lehetetlen egy bonyolult visszavételezési jegyzőkönyvet kitölteni. A „Mégis, nyugodtan tessék megpróbálni, hátha sikerül” kérésre, nagy duzzogva elővette a fontos tömböt. De nyilván teljes joggal, a szabályok szellemében eljárva, személyi igazolványt, illetve lakcímkártyát kért. Az eredeti vételnél erre nem volt szükség. Tehát, a MÁV esetében mindegy ki fizet, az viszont már nem közömbös, ki hozta vissza portékát. Nehéz ezt követni, polgári ésszel, de sebaj! Végül aztán a meghatározott érték levonása után, visszaadták a pénzt. Körülbelül úgy, mintha szívességet tennének.

Ezek után öröm volt a csattogás a célállomásig. Lehetett emlegetni,

milyen furfangosan tohonyák a szolgálatot teljesítők. A leszállás pillanatában már csak két élmény várta a kirándulókat. Akkorát kellett lépni a sín mellett a földre a kocsiból, amit idősebbek, mozgáskorlátozottak, gyermekes anyák bizonyosan képtelenek lennének végrehajtani, segítség nélkül.

Az állomáson pedig egy fém ivókúton hirdeti a felirat: „Ivóvíz”. A tekerő helyén pedig egy úgynevezett vakcsavar állja útját a kifolyásnak. Könnyű ott kötözködni, ahol direkt adják fel a magasabbnál magasabb labdákat, kisebb képzelettel élve. A teniszben úgy mondják, a „parasztszervát” le kell csapni. Még ha csap nincs is!

(Utóirat: ne legyenek illúzióink, belátható időn belül semmi sem fog változni, ezen a fronton!)